

i en allerede given Finantslov eller Lillægs-Bevillingslov; herom ere vi alle enige. Den hidtil gjælderde Praxis har imidlertid i senere Aar paa Grund af det praktiske Lids Vanfeligheder med at følge det Formelle ført med sig, at man stundom har fundet sig i Overstridelser, stundom ikke blot Lillægsbevillinger, men saadanne Lillægsbevillinger, der havde Efterbevillingers Natur. Gaa vi imidlertid tilbage i vor Historie, ville vi finde, at tidligere Finantsministre have havt megen Omhu med saa hurtig som mulig at søge Villigelse af de Udgifter, som de saaledes ved et iøvrigt ogsaa af dem selv som saadant anerkjendt formelt Grundlovsbrud ere komne til at afholde. Den høitærede Minister yttrede til mig under 1ste Behandling sin Forundring over, at jeg kunde mene, at han burde nu for sit eget Ansvars Skyld og af Hensyn til den rette Opfattelse af de konstitutionelle Bestemmelser have søgt Thingets Villigelse af de før 1ste Juli afholdte Udgifter. Han siger til mig: „Hvad der vilde være noget ganske Splinternyt var, om man bragte et Lillægsbevillingsforslag frem, efter at ikke alene Finantsaaret er tilende, men ogsaa de 3 Maaneder efter dette Udløb, i hvilke Udbetalinger endnu kunne finde Sted, ere forløbene, med andre Ord, efterat selv Posterne ere gaaede over til Regnskabet og indførte i det. Det er Sagen. Det er Grundene, hvorfor de ikke ere gjentagne.“ Han meddeler os altsaa, at dette Splinternye vil han ikke begaa og derfor gaar han bort fra den Bestemmelse at forlange afholdte Udgifter dække ved Bevilling af Rigsdagen. Selv om det nu var noget Splinternyt, kunde det dog være overmaade rigtigt; thi det er sandsynligt, at hvis man vil eftergaa vor konstitutionelle Historie, vil man finde, at vi ingenstunde have haft en Situation som denne, hvor den høitærede Conseilspresident og Finantsminister staar langt ind i August Maaned uden Finantslov, og uden at han itide har søgt at tilvejebringe saadanne Oplysninger om sit Lillægsbevillingslovsforslag, at Forslaget kunde vedtages inden Restancekvartalets Udløb den 1ste Juli. Altsaa, selv om det var noget Splinternyt, saa beviser dette ingenlunde, at den høitærede Minister ikke burde have gjort det. Men det er ikke noget Splinternyt; tværtimod vi have mange Exempler paa, at netop det, som burde være sket i den høitærede Ministers egen velforstaede Interesse, er udført gjentagne Gange. Jeg skal saaledes nævne, at den 7de Oktober 1851 forelagde Spønneck en Lillægsbevilling for 1850—51, altsaa 3 Maaneder efterat Regnskabsaaret og Restancekvartalet vare udløbne, og han siger, at han finder det naturligvis nødvendigt, skjøndt han, — siger han i Folkethingstidenden for nævnte Samling Sp. 43, — „har affendt Statsregnskabet til Statsrevisionen“ og skjøndt Beløbet ikke angaar saa uhyre Summer som den, den høitærede Conseilspresident har paa sin Samvittighed, som af-

holdte uden Bevilling — jeg taler her blot om Lillægsbevillingsbeløb for forrige Finantsaar — men kun angaar 97,000 Rbl. Den Finantsminister, som har underskrevet Grundloven, forelægger altsaa 3 Maaneder, efter at han har affattet Regnskabet for det paagjældende Aar, en Lillægsbevilling og faar den bevilget ved Lov af 26de Marts 1852, altsaa omtrent 9 Maaneder efterat Restancekvartalet er udløbet og $\frac{1}{2}$ Aar efterat Statsregnskabet er affattet; og hvorfor gjør den daværende Finantsminister det? Fordi det er ham selv magtpaaliggende saameget som muligt at faae Grundlovens Bestemmelse overholdt. Jeg vil tilføje, at det var ikke engang en sædvanlig Lillægsbevilling, men at de 97,000 Rbl. angaa Overstridelsen af Lillægsbevillingsloven; desuagtet søger Ministeren Bevilling for at faae Dækning endnu inden Statsrevisionen kunde komme med sine Indvendinger og inden Rigsdagen skulde overveie Pengens Anvendelse, og hvorvidt den kunde give Decision eller ei. Der har den høitærede Minister eet bestemt Tilfælde. Den 18de Juni 1855 forelagde Finantsminister Andre Forslag til Lillægsbevillingslov for 1853—54, det var iøvrigt i Realiteten en Ojtagelse af Finantsminister Spønnecks den 3die Oktober 1854 fremsatte Forslag, idet nemlig Spønneck igjen 3 Maaneder efter at Regnskabsaaret og Restancekvartalet ere udløbne, i 1854 har forelagt Forslag til Lillægsbevilling for det foregaaende Finantsaar. Et halvt Aar efter — altsaa efter at det nye Ministerium var dannet i December 1854 — forelægger Andre, som nævnt, ligeledes et Lillægsbevillingsforslag for 1853—54 og faar det ud som Lov den 13de April 1855, altsaa over 9 Maaneder efter, at Restancekvartalet var udløbet. Jeg henviser til hans Uttringer i Folkethingstidenden for 1854—55 Sp. 111. Det var det andet Tilfælde. Det tredje Tilfælde er, at den 24de Februar 1855 forelægger Finantsminister Andre et Forslag til Lillægsbevilling for 1853—54. Det er forskjellige Poster, som ere komne frem ved Afregninger og deslige og som han nu ønsker dække, ikke ved Statsrevisionen, men ved Rigsdagen og altsaa ligeledes mange Maaneder, efter at vedkommende Regnskabsaars termin er udløben. Han faar dette Forslag bevilget ved Lov 7de April 1855. — Et fjerde Tilfælde: Den 7de Januar 1856 forelægger Indenrigsminister Børg et Lillægsbevillingsforslag for 1854—55, altsaa ligeledes længe efter, at den paagjældende Regnskabsaars termin er udløben og faar det bevilget under 8de Marts 1856. Her skal jeg gjøre opmærksom paa, hvorledes Ministeriet dengang stod i Forstaelse med og i Omhu for denne Grundlovsbestemmelse. Ministeren er sender jo, at det ikke er noget stort Beløb, her er Tale om; paa forskellige Poster er Overstridelsen kun 20—30 Rbl. Det Hele beløber sig i Alt til kun 7100 Kroner. Desuagtet gjør han det til Gjen-